

“No pots viure d’esquena a la multitud”

Silvia Martino, ex campiona sud-americana de natació, és professora d'Administració General a la Universitat de Buenos Aires, la Universitat Argentina de l'Empresa i la Universitat Austral. El temps que no dedica a preparar o dictar classes, l'ocupa en un projecte de promoció social.

31/10/2007

Després d'ensenyar Aldea, un centre de l'Opus Dei a Caballito, barri situat al cor de Buenos Aires i en la lletra de molts tangos, la Silvia Martino tria asseure's a l'estudi per a començar l'entrevista. No cal indagar massa. N'hi ha prou amb una pregunta perquè expliqui moments importants de la seva vida.

Va conèixer l'Opus Dei per una companya d'escola que la va convidar a Cheroga, una residència universitària a Rosario. "Quan li vaig explicar a la mama la invitació, em vaig assabentar que ella havia anat a la residència molts cops a jugar a voleibol quan era jove i, encara que no va arribar a conèixer massa l'Obra ni va tornar a tenir contacte amb ella, em va animar a seguir anant-hi. Realment, els temps de Déu són un misteri... perquè ara ella és supernumerària," comenta la Silvia que és numerària de l'Opus Dei des de fa trenta anys.

L'agilitat amb que duu la conversa i l'habilitat per submergir-se en la profunditat dels temes sembla haver-la adquirit a les classes de natació. Fins als setze anys, la Silvia va formar part de la Federació Argentina de Natació i va arribar a obtenir el títol Sud-americà. “Vaig començar a nedar als tres anys per un problema de columna però, com em va agradar tant, vaig acabar formant part de la federació nacional. He de reconèixer que l'afany de superació, la disciplina i la constància són gràcies a l'esport. Però, més endavant, quan vaig anar coneixent l'esperit de l'Opus Dei vaig comprendre que valia la pena fer les coses per un motiu més noble: per a donar-li una alegria a Déu.” Encara recorda que, quan va començar a freqüentar Cheroga, sempre apareixia amb uniforme i amb el cabell mullat perquè després de l'escola entrenava sis o set hores diàries de natació.

Vida universitària

"El que més em va impressionar quan vaig conèixer l'Opus Dei va ser adonar-me que podia servir Déu fent les mateixes coses de sempre però amb un sentit nou".

Al començar la carrera de comptador públic, va descobrir el gust per la docència i des d'aquell dia no es va separar de la vida universitària. Això la va dur, d'una manera o altra, a treballar sempre en activitats socials amb alumnes. "M'agrada que les estudiants s'interessin i s'involucrin en iniciatives solidàries. Que descobreixin que qualsevol treball digne pot tenir una dimensió de servei. Això va ser el que més em va impressionar quan vaig conèixer l'Opus Dei, adonar-me que podia servir Déu fent les mateixes coses de sempre però amb un sentit nou", confessa la Silvia.

Després, es posa pensativa... fa una pausa i afegeix: “hi ha unes paraules de sant Josepmaria que quan les vaig llegir a *Camí* em vaig sentir completament identificada. No pots viure d’esquena a la multitud: cal que tinguis ànsies de fer-la feliç... Aquestes paraules de sant Josepmaria em van marcar, vaig comprendre que no tenia sentit créixer professionalment però d’esquena als altres. I vaig tenir la necessitat de comunicar-ho, de transmetre aquest missatge en l’ambient universitari on treballo i on, a més, es formen els futurs professionals”.

Considera que el missatge de Joan Pau II a la joventut, “no tenir por a canviar el món” ha de ser una realitat per a tots els cristians. “Tenim molts exemples de sants i de tantes persones que viuen amb coherència la pietat”, remarca la Silvia. A més, explica com la va

ajudar *Yauyos*, un llibre que relata els inicis d'una labor social a Perú.

“L'autor no pensava en els pobres en general o en la pobresa en abstracte, sinó en el Joan, el Martí, la Julieta... aquest tracte personal amb cadascú em va ensenyar molt”, afirma.

Algú amb qui confiar

El 2005 la Silvia es va sumar a una labor social que es realitza a González Catán, una de les zones més pobres del “conurbano bonaerense”. Fa anys un grup de noies de Buenos Aires va començar a donar catequesi i a fer promoció social amb la gent de la zona. Amb el temps, es va obrir un petit “dispensari de salut”, on estudiants i professionals presten de forma voluntària els seus serveis.

Ara, la Silvia és una de les encarregades de dur endavant el projecte de construcció del nou Centre d'Educació en la Nutrició i la Salut per a poder tractar a les

persones del lloc que no tenen accés a cap tipus de cobertura social. “No prometem el que no podem donar, ja són persones que viuen amb moltes promeses incomplides. Nosaltres les acompanyem i tractem de millorar la seva situació amb l'ajuda de donacions, del treball de les voluntàries i, el que és més important, de l'esforç de la gent del lloc”, aclareix la Silvia i explica l'afecte que té la gent per sant Josepmaria: “Des que el van conèixer, resen l'estampa i li encomanen tot. Ells diuen que ara tenen una esperança real, algú amb qui confiar”.

Un regal a Benet XVI

El maig de 2007, la Silvia va tenir la gran alegria de dur a Brasil un sobre ple de fotos, dibuixos i cartes de les famílies i els nois de González Catán. La gent estava feliç de saber que el Papa havia rebut les seves

salutacions i, encara que no van viatjar a São Paolo, es van sentir molt presents.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/no-pots-
viure-desquena-a-la-multitud/](https://dev.opusdei.org/ca/article/no-pots-viure-desquena-a-la-multitud/)
(13/08/2025)